

Koronka do Miłosierdzia Bożego godz.

15.00

(5 grudnia do 11 grudnia 2022 r.)

Dzień tygodnia Prowadzący Koronkę

Poniedziałek Barbara K.

Wtorek Jadwiga Cz.

Środa Alina J.

Czwartek

Piątek

Sobota

Niedziela

Koronka do Miłosierdzia Bożego godz. 15.00

(12 grudnia do 18 grudnia 2022 r.)

Dzień tygodnia Prowadzący Koronkę

Sobota

Niedziela Justyna Z.

APOSTOLSKI RUCH BOŻEGO MIŁOSIERDZIA

Apostolski Ruch Bożego Miłosierdzia zaczął się rozwijać jeszcze za życia św. Siostry Faustyny w miarę, jak upowszechniało się nabożeństwo do Miłosierdzia Bożego w formach przez nią przekazanych. W 1937 roku ks. Michał Sopoćko wydał w Krakowie obrazki z Koronką do Miłosierdzia Bożego i małą książeczkę z modlitwami do Miłosierdzia Bożego pt. „Chrystus, Król Miłosierdzia”. Siostry ze Zgromadzenia Matki Bożej Miłosierdzia, które je otrzymały, oraz wszyscy, do których one dotarły i którzy odmawiali te modlitwy, już realizowali zadanie wypraszania miłosierdzia Bożego dla świata, tworząc w ten sposób pierwsze zastępy ludzi w Apostolskim Ruchu Bożego Miłosierdzia.

Dynamiczny rozwój nabożeństwa do Miłosierdzia Bożego, a tym samym Apostolskiego Ruchu Bożego Miłosierdzia przypada na lata II wojny światowej i okres powojenny. W tych trudnych czasach ludzie szukali nadziei, światła i mocy w miłosierdziu Bożym, dlatego ogromną popularnością cieszyły się obrazki Jezusa Miłosiernego oraz Koronka i nowenna podyktowana Siostrze Faustynie. Rosły zastępy czcicieli Miłosierdzia Bożego, powstawały nowe wspólnoty, apostołaty, ośrodki podejmujące zadanie szerzenia czci Miłosierdzia Bożego.

Ten żywiołowy proces został przyhamowany po wydaniu przez Stolicę Apostolską w 1959 roku Notyfikacji zabraniającej szerzenia kultu Miłosierdzia Bożego w formach przekazanych przez Siostrę Faustynę. Wówczas Zgromadzenie Sióstr Matki Bożej Miłosierdzia, a także marianie w USA i inne ośrodki, stosując się do zarządzeń Notyfikacji, zaprzestały upowszechniania życia i misji Siostry Faustyny, w tym form kultu przez nią przekazanych. Ten okres (19 lat) zapowiedziany zresztą przez Siostrę Faustynę nie był jednak czasem straconym, gdyż przeprowadzono w nim proces diecezjalny o życiu i cnotach Siostry Faustyny, ks. prof. I. Różycki dokonał gruntownej analizy pism Apostołki Bożego Miłosierdzia, kładąc teologiczny fundament pod nabożeństwo do Miłosierdzia Bożego w formach przez nią przekazanych. Zgromadzenie pallotynów organizowało sympozja teologiczne poświęcone tajemnicy miłosierdzia oraz posłannictwu Siostry Faustyny, owocem których były publikacje książkowe.

Kolejny etap w rozwoju Apostolskiego Ruchu Bożego Miłosierdzia rozpoczął się wraz z odwołaniem Notyfikacji Stolicy Apostolskiej w kwietniu 1978 roku i trwa do dzisiaj, angażując stare i nowe zgromadzenia zakonne, różne bractwa, stowarzyszenia, apostołaty, wspólnoty i ludzi indywidualnie podejmujących zadanie głoszenia światu orędzia Miłosierdzia poprzez świadectwo życia w duchu ufności wobec Boga i miłosierdzia względem bliźnich, poprzez dzieła miłosierdzia, słowa i modlitwę. Ogromny wpływ na rozwój tego Ruchu miała beatyfikacja i kanonizacja Siostry Faustyny, a także nauczanie Ojca Świętego Jana Pawła II (m. in. encyklika „Dives in Misericordia”) i jego podróże do Sanktuarium Miłosierdzia Bożego w Krakowie-Łagiewnikach. Dzisiaj Apostolski Ruch Bożego Miłosierdzia obejmuje miliony ludzi na całym świecie, którzy na różne sposoby kontynuują misję św. Siostry Faustyny.

„Nowe zgromadzenie”, czyli Apostolski Ruch Bożego Miłosierdzia zaczął się rozwijać jeszcze za życia ziemskiego Siostry Faustyny, choć ona nie miała tej świadomości, że dzieło, o które Pan Jezus ją prosi, już się realizuje. Jego stopniowy rozwój rozpoczął się z chwilą praktyki nabożeństwa do Miłosierdzia Bożego w formach przez nią przekazanych. Ksiądz Michał Sopoćko wydał bowiem obrazki Jezusa Miłosiernego z Koronką do Miłosierdzia Bożego, a także małą książeczkę z modlitwami pt.: „Chrystus, Król Miłosierdzia”. Osoby, które z ufnością odmawiały wydrukowaną w niej Koronkę do Miłosierdzia Bożego, Nowennę czy Litanię ułożoną przez ks. Sopoćkę na podstawie wezwań zapisanych w „Dzienniczku” Siostry Faustyny, już realizowały przynajmniej jedno zadanie Apostolskiego Ruchu Miłosierdzia Bożego, jakim jest wypraszenie miłosierdzia Bożego dla świata. *Zgromadzenie nasze dosyć już ich [książeczek] zakupiło – pisała Siostra Faustyna w liście do ks. Michała Sopoćki – Matka Irena rozpowszechnia te obrazeczki i książeczki. Mówiliśmy, że nawet przy furcie będziemy je rozdawać. Jednemu z Ojców Jezuitów, który jeździ na misje po całej Polsce, dała aż 50 książeczek*

. Dalej Siostra Faustyna informowała swego spowiednika, że te książeczki otrzymały także siostry w jej Zgromadzeniu, z wyjątkiem domu krakowskiego, w którym ona przebywała, aby lepiej zachować dyskrecję związaną jej z objawieniami. Na życzenie Pana Jezusa (Dz. 1070) w krakowskim klasztorze, w pierwszą niedzielę po Wielkanocy 1937 roku odbyła się adoracja w intencji uproszenia miłosierdzia Bożego dla świata, po której Siostra Faustyna usłyszała:

Odpoczęło Serce Moje dziś w klasztorze tym

(Dz. 1074). Tak Siostra Faustyna najpierw wraz ze swymi współsiostrami, a także z ludźmi świeckimi praktykującymi nabożeństwo do Miłosierdzia Bożego zaczynała wypełniać zadanie głoszenia i wypraszenia miłosierdzia Bożego dla świata.

W Wilnie natomiast ks. Sopoćko, zainspirowany objawieniami swej penitentki, zaczął zgłębiać tajemnicę miłosierdzia Bożego, czego owocem były artykuły i książki, w których od strony teologicznej starał się ukazać kult Miłosierdzia Bożego w liturgii Kościoła, a także potrzebę wprowadzenia osobnego święta Miłosierdzia, aby zwrócić uwagę wiernych na ten „największy przymiot Boga”. Tak więc jeszcze za życia Siostry Faustyny idea Apostolskiego Ruchu Bożego Miłosierdzia poczyniała się powoli rozwijać w jej macierzystym Zgromadzeniu i poza nim, głównie dzięki staraniom ks. M. Sopoćki i przełożonej krakowskiego klasztoru Zgromadzenia Matki Bożej Miłosierdzia – m. Ireny Krzyżanowskiej.

Dynamiczny rozwój Apostolskiego Ruchu Bożego Miłosierdzia przypada na lata II wojny światowej, kiedy to uchodźcy i żołnierze roznosili po świecie budzące nadzieję orędzie Bożego Miłosierdzia przekazane przez Siostrę Faustynę, którego wizualnym znakiem był obrazek Jezusa Miłosiernego. Nadal dynamicznym ośrodkiem rozwoju tego kultu było Wilno, gdzie wierni wielką czcią otaczali pierwszy obraz Jezusa Miłosiernego w kościele Św. Michała. Ksiądz Sopoćko ujawnił inicjatorkę nabożeństwa do Miłosierdzia Bożego – Siostrę Faustynę – i sam czynił wszystko, co było w jego mocy, aby je szerzyć.

We wspólnotach Zgromadzenia Sióstr Matki Bożej Miłosierdzia odmawiano Koronkę do Miłosierdzia Bożego, odprawiano nowennę przed świętem Miłosierdzia, a w kaplicach zawieszono obrazy Jezusa Miłosiernego. Przełożona generalna m. Michaela Moraczewska ujawniła posłannictwo Siostry Faustyny. W 1943 roku artysta malarz Adolf Hyla ofiarował do krakowskiej kaplicy Zgromadzenia obraz Jezusa Miłosiernego jako wotum za ocalenie rodziny z wypadków wojennych, a krakowski spowiednik Siostry Faustyny o. Józef Andrasz SI zainicjował uroczyste nabożeństwa ku czci Miłosierdzia Bożego w trzecie niedziele miesiąca, na które licznie przybywali mieszkańcy Krakowa i okolic. Domy Zgromadzenia stały się ośrodkami modlitwy o miłosierdzie Boże i głoszenia orędzia Miłosierdzia przekazanego przez Siostrę Faustynę. Siostry rozdawały

obrazki z Koronką, medaliki, wysyłały je także wraz z paczkami do obozów koncentracyjnych i więzień.

Do rozszerzenia nabożeństwa do Miłosierdzia Bożego w formach przekazanych przez Siostrę Faustynę przyczynili się uchodźcy i żołnierze z Armii Polskiej, utworzonej w Rosji w 1941 roku, która wkrótce przemierzyła wiele krajów, docierając do Iranu, Palestyny, Egiptu, a stamtąd na front do Afryki i Włoch. W jej szeregach kapelani i żołnierze sami praktykowali nabożeństwo do Miłosierdzia Bożego w formach przekazanych przez Siostrę Faustynę, a także je upowszechniali poprzez rozdawanie obrazków oraz specjalnie wydane w drukarni polowej w Jerozolimie książeczki z modlitwami do Miłosierdzia Bożego.

Już w czasie II wojny światowej powstał ośrodek szerzenia kultu Miłosierdzia Bożego w USA, dokąd w sposób niemal cudowny dotarł z Rosji ks. Józef Jarzębowski, marianin, który przywiózł z Wilna memoriał o nabożeństwie do Miłosierdzia Bożego ks. M. Sopoćki. Wkrótce siostry felicjanki wydały Nowennę, Litanię i Koronkę do Miłosierdzia Bożego wraz z obrazkiem Jezusa Miłosiernego i wstępem ks. J. Jarzębowskiego pt.: „Ojciec miłosierdzia”. Nakład szybko został wyczerpany, a podziękowania za otrzymane łaski i zapotrzebowanie na nowe wydanie książeczki sprawiło, że amerykańska prowincja marianów podjęła decyzję o utworzeniu Apostolatu Miłosierdzia Bożego w Stockbridge, który od tej pory zajmował się propagowaniem posłannictwa Siostry Faustyny przez publikację obrazków, artykułów, książek i broszur w języku polskim, angielskim, a także przez wspieranie tego typu inicjatyw w innych krajach. Także rektorzy Polskiej Misji Katolickiej w Belgii (ks. Jacek Przygoda) i we Francji (ks. Franciszek Cegiełka) oraz ks. Skudrzyk SJ (w Niemczech, Austrii, Szwajcarii i Australii) popularyzowali nabożeństwo do Miłosierdzia Bożego poprzez różne publikacje.

W wielu kaplicach i kościołach w Polsce i na świecie już w czasie wojny pojawiły się

obrazy Jezusa Miłosiernego, przed którymi ludzie wyprasali łaski dla siebie i świata najczęściej odmawiając Koronkę do Miłosierdzia Bożego, Nowennę lub Litanię. Tam, gdzie kult Miłosierdzia Bożego był upowszechniony, wierni także w sposób szczególny czcili Miłosierdzie Boże w pierwszą niedzielę po Wielkanocy licznie przystępując do sakramentów świętych. Lata okrutnej wojny światowej ze względu na trudne warunki życia i wielką migrację ludności paradoksalnie sprzyjały głoszeniu i wyprasaniu miłosierdzia Bożego dla świata, czyli podejmowaniu zadań Apostolskiego Ruchu Bożego Miłosierdzia. W tych latach bardzo szybko wzrastała liczba wiernych zaangażowanych w to dzieło.

Także lata powojenne, aż do roku 1959, były okresem dynamicznego rozwoju tego Ruchu. Powstały wtedy kolejne ośrodki popularyzujące posłannictwo Siostry Faustyny, m. in. w Anglii, Francji, Włoszech, a dzięki staraniom ośrodka marianów w Stockbridge materiały o miłosierdziu Bożym wydawane w języku angielskim docierały do wielu krajów m. in. do Kanady, Australii, Nowej Zelandii, Azji i Afryki. Wydawane przez nich w języku angielskim modlitwy, obrazki i książeczka ks. J. Andrasza: „Miłosierdzie Boże, ufamy Tobie”, tłumaczone były także na język hiszpański, francuski, portugalski i inne. Nabożeństwo do Miłosierdzia Bożego upowszechniło w wielu krajach, m. in. w Meksyku, Argentynie, Kolumbii, Ekwadorze, Chile, Urugwaju, Peru, Gwatemali, El Salvador, Hiszpanii, Portugalii, gdzie wydawano popularną książeczkę o. Andrasza: „Miłosierdzie Boże, ufamy Tobie”

Już w tamtych czasach wydawano obrazki Jezusa Miłosiernego nie tylko w języku polskim, angielskim, francuskim, hiszpańskim, włoskim, ale także w innych językach europejskich, takich jak: portugalski, słowacki, węgierski, litewski, ukraiński, łotewski oraz w kilku językach Indii i Filipin oraz narzeczach Afryki. W wielu krajach nabożeństwo do Miłosierdzia Bożego szerzyli nie tylko kapłani, ale także osoby świeckie głównie przez podejmowane inicjatywy wydawnicze, upowszechnianie wiadomości i materiałów o nabożeństwie do Miłosierdzia Bożego oraz tworzenie grup czcicieli Miłosierdzia Bożego przy kościołach..

Poza popularnymi modlitewnikami, broszurami i książkami omawiającymi życie i posłannictwo Siostry Faustyny, ukazywały się także pozycje zgłębiające kult Miłosierdzia Bożego od strony teologicznej. Zaraz po wojnie ukazała się książka ks. Jacka Woronieckiego OP, pt.: „Tajemnica miłosierdzia Bożego”, a także liczne publikacje ks. M. Sopoćki, m. in. „De misericordia Dei deque eiusdem festo instituendo” (O Miłosierdziu Bożym i ustanowieniu Jego święta), „O święto Najmiłosierniejszego Zbawiciela”, „Poznajmy Boga w Jego miłosierdziu”. Ukazały się też tłumaczenia jego dzieł w języku angielskim oraz inne opracowania teologiczne w języku angielskim, francuskim i włoskim.

Spontanicznie rozwijający się Apostolski Ruch Bożego Miłosierdzia został przyhamowany przez Notyfikację Stolicy Apostolskiej w 1959 roku, która zabraniała rozszerzania nabożeństwa do Miłosierdzia Bożego w formach przekazanych przez Siostrę Faustynę, a usunięcie obrazów Jezusa Miłosiernego z kościołów pozostawiała roztropności duszpasterzy. Przyczyną wydania Notyfikacji były m.in. błędne tłumaczenia fragmentów „Dzienniczka” Siostry Faustyny, a także niewłaściwe upowszechnianie i praktyka nabożeństwa do Miłosierdzia Bożego (np. interpretowanie promieni na obrazie jako barw narodowych Polski).

Notyfikacja Stolicy Apostolskiej została wiernie wypełniona przez Zgromadzenie Sióstr Matki Bożej Miłosierdzia, a także inne ośrodki kultu Miłosierdzia Bożego m. in. w Stockbridge. Zaprzestano wtedy upowszechniania wszelkich materiałów związanych z życiem i posłannictwem Siostry Faustyny, takich jak: książki, obrazki, modlitewniki, broszury, ulotki, medaliki itp. Kult Miłosierdzia Bożego podtrzymywali jednak ludzie świeccy, którzy zabiegali o to, by nie usuwać obrazów Jezusa Miłosiernego z kościołów, nadal odmawiali Koronkę i inne modlitwy do Miłosierdzia Bożego nie tylko prywatnie, ale także w świątyniach. Starali się wielbić Miłosierdzie przez modlitwę i przez czyny miłosierdzia, o czym mówią sprawozdania parafialnych grup czcicieli Miłosierdzia Bożego.

Okres Notyfikacji trwający 19 lat – zapowiadany zresztą przez Siostrę Faustynę – okazał się czasem błogosławionym, w którym ks. prof. I. Różycki dla potrzeb procesu beatyfikacyjnego, na polecenie ówczesnego metropolity krakowskiego kard. K. Wojtyły dokonał gruntownej analizy teologicznej pism Siostry Faustyny i położył mocne fundamenty pod nabożeństwo do Miłosierdzia Bożego w formach przez nią przekazanych. Ukazał istotę i formy tego nabożeństwa, które wyodrębnił spośród różnych modlitw zapisanych w „Dzienniczku” przy pomocy kryterium, jakim są obietnice Jezusa związane z ich praktyką.

W świetle tego kryterium nowymi formami kultu są: obraz Chrystusa z podpisem: *Jezu, ufam Tobie*

, Święto Miłosierdzia w pierwszą niedzielę po Wielkanocy, Koronka do Miłosierdzia Bożego i modlitwa w chwili konania Jezusa na krzyżu zwana Godziną Miłosierdzia. Do każdej z tych form kultu, a także do szerzenia czci Miłosierdzia przywiązał Pan Jezus wielkie obietnice pod warunkiem autentycznej ich praktyki, czyli w duchu ufności wobec Pana Boga i miłosierdzia wobec bliźnich. Istotą nabożeństwa do Miłosierdzia Bożego jest bowiem postawa ufności wobec Boga, która wyraża się w pełnieniu Jego woli, oraz postawa miłosierdzia wobec bliźnich okazywana przez czyn, słowo lub modlitwę z miłości do Jezusa.

Okres Notyfikacji przyniósł także kolejne badania polskich teologów, poświęcone tajemnicy miłosierdzia Bożego oraz posłannictwu Siostry Faustyny, które zostały przedstawione na sympozjach organizowanych przez pallotynów w Ołtarzewie i Częstochowie. Wyniki tych badań opublikowano w dwóch tomach zatytułowanych: „Ewangelia Miłosierdzia” oraz „Bo Jego miłosierdzie na wieki”. Wtedy powstały także trzy tomy największego dzieła ks. Michała Sopoćki pt.: „Miłosierdzie Boga w dziełach Jego”, w którym Autor ukazuje tajemnicę miłosierdzia Bożego w dziele stworzenia, w życiu, męce i zmartwychwstaniu Chrystusa oraz w Kościele świętym.

Po odwołaniu Notyfikacji w roku 1978 rozpoczął się kolejny etap rozwoju Apostolskiego Ruchu Bożego Miłosierdzia, któremu sprzyjało wydanie encykliki Jana Pawła II „*Dives in Misericordia*”, beatyfikacja i kanonizacja Siostry Faustyny, nawiedzenie przez Ojca Świętego sanktuarium Bożego Miłosierdzia w Krakowie-Łagiewnikach oraz jego liczne wypowiedzi, świadczące o żywym zainteresowaniu orędzim Miłosierdzia.

Centralnym ośrodkiem Apostolskiego Ruchu Bożego Miłosierdzia coraz mocniej promieniującym na świat, stało się sanktuarium Bożego Miłosierdzia w Krakowie-Łagiewnikach z łaskami słynącym obrazem Jezusa Miłosiernego i spoczywającymi pod nim na ołtarzu relikwiami św. Siostry Faustyny. Ojciec Święty nazwał to miejsce *stolicą kultu Miłosierdzia Bożego* (1985). *Stąd bowiem wyszło orędzie miłosierdzia Bożego, które sam Chrystus zechciał przekazać naszemu pokoleniu za pośrednictwem błogosławionej Faustyny* – mówił w czasie wizyty w łagiewnickim sanktuarium 7 czerwca 1997 roku.

W Polsce i na świecie po odwołaniu Notyfikacji odnowiły swą działalność dawne ośrodki kultu Miłosierdzia Bożego (m.in. klasztory Zgromadzenia Sióstr Matki Bożej Miłosierdzia, marianie w USA, pallotyni, Siostry Jezusa Miłosiernego). Powstało też wiele nowych zgromadzeń (m.in. Pustelnicy Miłosierdzia na Słowacji, Służebnice Miłosierdzia Bożego, Wspólnota Braci Jezusa Miłosiernego), stowarzyszeń, bractw, apostołów i wspólnot parafialnych. Szczególną rolę w tym Ruchu, ze względu na zasięg oddziaływania i programową formację, odgrywa – erygowane przez metropolitę krakowskiego kard. Franciszka Macharskiego w Sanktuarium Miłosierdzia Bożego w Krakowie-Łagiewnikach (1996) – Stowarzyszenie Apostołów Bożego Miłosierdzia „Faustinum”, które zrzesza kapłanów, osoby konsekrowane i wiernych świeckich z całego świata.

O dynamizmie rozwoju Apostolskiego Ruchu Bożego Miłosierdzia świadczą organizowane sympozja teologiczne i Kongresy w Krakowie-Łagiewnikach, w Rzymie i na wszystkich kontynentach, a także powstające parafie i sanktuaria Miłosierdzia Bożego. Dość wspomnieć, że za życia Siostry Faustyny nie było w Polsce ani jednego kościoła parafialnego pod tym wezwaniem, dzisiaj tylko w Polsce jest ponad 200 kościołów pod wezwaniem Miłosierdzia Bożego, Jezusa Miłosiernego czy św. Siostry Faustyny, w tym – 20 sanktuariów diecezjalnych. Podobny proces, choć nie tak dynamiczny, ma miejsce także w innych krajach. Bardzo liczne publikacje o św. Siostrze Faustynie i orędziu Miłosierdzia, ciągle nowe przekłady „Dzienniczka” i ogromne nakłady tego dzieła w wielu językach, informacje w mediach, Internecie..., a także, a może przede wszystkim osobiste doświadczenie miłosiernej miłości Boga sprawia, że z roku na rok rosną zastępy ludzi zafascynowanych tajemnicą miłosierdzia Bożego, którzy chcą w tym duchu kształtować swoje życie i dzielić się darem orędzia Miłosierdzia z innymi. Wiele razy zachęcał do tego Ojciec Święty Jana Paweł II. Przed zawierzeniem świata Miłosierdziu Bożemu w Sanktuarium w Krakowie-Łagiewnikach mówił, że pragnie, *aby orędzie o miłosiernej miłości Boga, które tutaj zostało ogłoszone za pośrednictwem Siostry Faustyny, dotarło do wszystkich mieszkańców ziemi i napełniało ich serca nadzieją. Niech to przesłanie rozchodzi się z tego miejsca na całą naszą umiłowaną Ojczyznę i na cały świat. Niech się spełnia zobowiązująca obietnica Pana Jezusa, że stąd ma wyjść „iskra, która przygotowuje świat na ostateczne Jego przyjście” (por. Dz. 1732). Trzeba tę iskrę Bożej łaski rozniecać. Trzeba przekazywać światu ogień miłosierdzia. W miłosierdziu Boga świat znajdzie pokój, a człowiek – szczęście. To zadanie – powierzam – wam, drodzy bracia i siostry, Kościołowi w Krakowie i w Polsce oraz wszystkim czcicielom Bożego Miłosierdzia, którzy tutaj przybywać będą z Polski i z całego świata. Bądźcie świadkami miłosierdzia!*

O ile pierwszy etap rozwoju Apostolskiego Ruchu Bożego Miłosierdzia (do 1959 roku) cechowała spontaniczność i brak formalnych struktur zrzeszających czcicieli Bożego Miłosierdzia, o tyle w drugim etapie – po odwołaniu Notyfikacji Stolicy Apostolskiej w 1978 roku – można zaobserwować wyraźną tendencję do tworzenia określonych struktur, o czym świadczą powstałe stowarzyszenia, bractwa, różne apostołaty czy parafialne grupy czcicieli Miłosierdzia Bożego mające aprobatę władzy kościelnej. Ten etap rozwoju Ruchu cechuje także pogłębiona refleksja teologiczna dotycząca kultu Miłosierdzia Bożego, posłannictwa Siostry Faustyny, a w tym tożsamości Apostolskiego Ruchu Bożego Miłosierdzia, zrodzonego z jej charyzmatu i doświadczenia mistycznego. Na tym etapie rozwoju Ruchu widoczne jest również gorące pragnienie formacji w duchu miłosierdzia. Dzisiaj wielu apostołom Bożego Miłosierdzia nie wystarcza odmawianie koronki, praktykowanie nawet wszystkich form kultu przekazanych przez św. Siostrę Faustynę, nie wystarcza też aktywność apostolska w dziełach miłosierdzia i w głoszeniu orędzia Miłosierdzia, oni pragną systematycznej, pogłębionej formacji, aby doskonalić

swoje życie duchowe i owocnie wypełniać zadania apostołskie wynikające z posłannictwa Siostry Faustyny.

Wszędzie tam, gdzie jest praktykowane nabożeństwo do Miłosierdzia Bożego, podejmowane są w różnym zakresie zadania Apostołskiego Ruchu Bożego Miłosierdzia. Dzisiaj Ruch ten tworzą miliony ludzi o różnych powołaniach. Są w nim osoby żyjące za papieską klauzurą, w zgromadzeniach czynnych żeńskich i męskich czy w instytutach świeckich, a także kapłani diecezjalni, pustelnicy i osoby świeckie.

W tekście wykorzystano fragment referatu: s. M. Elżbiety Siepak ISMM, *Apostołski Ruch Bożego Miłosierdzia: Stan aktualny, perspektywy*, w: *Być apostołem Bożego Miłosierdzia. Materiały z sympozjum*, Kraków 2001.